

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 12C/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719204415
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kovalčíková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2022:6719204415.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v spore vedenom pred sudkyňou JUDr. Janou Kovalčíkovou, v právnej veci žalobcu: Q. F., K.. XX.XX.XXXX, O. O. XX, XXX XX O., zastúpený: JUDr. Ján Krnáč, advokát, so sídlom Nám. SNP 70/36, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 151 700, o príslušenstve pohľadávky, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 13.356,- EUR od 16.05.2019 do 17.06.2021, 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 1.908,- EUR od 06.01.2021 do 17.06.2021.

II. Súd priznáva žalobcovi trovy konania prvostupňového a odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 percent.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen trovy štátu 323,65 EUR do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen Rozsudkom č.k. 12C/30/2019-215 zo dňa 18.05.2021 zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi 15.264,- EUR s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 13.356,- EUR od 16.05.2019 do zaplatenia, s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.908,- EUR od 06.01.2021 všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti príslušenstva súd žalobu zamietol. Súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 percent.

2. Okresný súd Zvolen Uznesením č.k. 12C/30/2019-223 zo dňa 18.05.2021 opravil výrok Rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 12C/30/2019-215 zo dňa 18.05.2021 v časti príslušenstva, ktorý znel, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 15.264,- EUR s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 13.356,- EUR od 16.05.2019 do zaplatenia, s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.908,- EUR od 30.12.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti zostal Rozsudok Okresného súdu Zvolen, č.k. 12C/30/2019-215 z 18.05.2021 nedotknutý.

3. Žalovaný sa podaním zo dňa 17.06.2021 odvolal proti Rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 12C/30/2019-215 zo dňa 18.05.2021 a Opravnému uzneseniu Okresného súdu Zvolen, č.k. 12C/30/2019-223 zo dňa 18.05.2021. Žalovaný namietol požadované úroky z omeškania, poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 212/2017 z 26.02.2019 a sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22.11.2018. Poukázal na to, že žalobca si sumy, ktoré boli predmetom konania uplatnil listom datovaným 28.03.2019, doručeným žalovanému dňa 01.04.2019, na čo žalovaný reagoval v troj mesačnej zákonnej lehote listom datovaným 23.04.2019. Ak poisťovateľ nesplnil povinnosť podľa § 11 ods. 6 Zákona 381/2001 Z.z., je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

Žalovaný si listom zo dňa 23.04.2019 splnil svoju povinnosť, ktorá mu bola uložená v § 11 ods. 6 Zákona 381/2001 Z.z. a oznámil žalobcovi, že mu poskytol plnenie vo výške 477,- EUR z titulu bolestného a 2.767,- EUR z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia a vysvetlil dôvod, pre ktorý nebolo možné poskytnúť plnenie vo výške 13.356,- EUR. K odškodneniu položky číslo 255 žalovaný požadoval doložiť kompletnú zdravotnú dokumentáciu z odboru psychiatria. Žalovaný neporušil svoju povinnosť, preto nie je možné priznať žalobcovi úrok z omeškania. Žalovaný nebol povinný platiť poškodenému žalobcovi úrok z omeškania podľa § 11 ods. 7 citovaného zákona. Žalovaný poisťovateľ sa dostane do omeškania s plnením náhrady škody až vtedy ak po doručení právoplatného rozhodnutia o výške škody nevyplatí v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody veriteľovi. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie poisťného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté.

Žalovaný poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22.11.2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo 212/2017 z 26.02.2019. Žalovaný zdravotnú dokumentáciu nežiadal od poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, v zmysle § 24 a § 25 Zákona číslo 576/2004 Z.z., ale od poškodeného - žalobcu. Je povinnosťou poškodeného nárok bez akýchkoľvek pochybností preukázať a poskytnúť poskytovateľovi súčinnosť. Žalovaný mal za to, že Okresný súd Zvolen mal pri rozhodovaní postupovať podľa § 11 ods. 7 Zákona 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého poisťovateľ je povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. Žalovaný sa nemôže dostať do omeškania po uplynutí lehoty na poskytnutie poisťného plnenia uvedenej v doručenej právoplatnosti rozsudku.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, podanom elektronicky dňa 07.07.2021, uviedol, že odvolacie námietky žalovanej nekorešponujú so skutkovým a právnym stavom. Tvrdenia žalovaného, že v rámci šetrenia škodovej udalosti a odmietnutia poskytnutia plnenia titulom náhrady škody neporušil žiadne povinnosti, a preto sa nedostal do omeškania s plnením náhrady škody nie je kompatibilné a vo veci zisteným a preukázaným skutkovým a právnym stavom veci. Žalobca ako poškodený preukazoval a preukázal všetky esenciálne náležitosti a predpoklady svojho nároku, to znamená aj protiprávne konanie škodcu. V zmysle Zákona číslo 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení doplnení Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, rozhodujúcim dokladom preukazujúcim nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, lekárske posudok, prípadne odborné vyjadrenie či znalecký posudok. Odborné vyjadrenie znalca doložené poškodeným žalobcom predstavovalo po obsahovej a formálnej stránke zákonom predpísaný dôkaz. Posudzujúci lekár vydal posudok, žalovaná poisťovňa nebola a nie je oprávnená od poškodeného požadovať skúmať a nahliadať do jeho zdravotnej dokumentácie, vylučuje to právna úprava v ustanovení § 24 a § 25 Zákona 576/2004 Z.z.. Podľa § 7 ods. 6 Zákona 437/2007 Z.z. môže požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu. Žalovaná poisťovňa nepreukázala existenciu, dôvody vecných pochybností o správnosti odborného posudku o sťažení spoločenského uplatnenia žalobcu. Žalovaná poisťovňa mala dôvodné pochybnosti o správnosti posudku predloženého poškodeným, poškodený sa nebránil tomu, aby poisťovňa požiadala o opakované vypracovanie posudku o sťažení ošetrojúceho lekára poškodeného, prípadne znalca. Žalovaná si nespĺnila povinnosť poisťovne v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 6 Zákona 437/2007 a § 11 ods. 6 Zákona 381/2001 Z.z. a vzniku nároku poškodeného titulom úrokov z omeškania. Žalovaná nebola ochotná poskytnúť poškodenému žalobcovi plnenie titulom sťaženia spoločenského uplatnenia za položku 255 ani po obdržaní znaleckého posudku nariadeného súdom, ani po rozsiahlom a podrobnom výsluchu znalkyne na pojednávaní, naopak odmietala uskutočniť výsluchy Q.. Š. U. Q.. Z., nadväzne sa domáhala nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania. K úhrade istiny pristúpila až po obdržaní písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa. Z toho je zrejma účelovosť a tendenčnosť. Žiadny subjekt, ani poškodený žalobca neupierajú poisťovní právo na skúmanie opodstatnenosti nárokov a neočakávajú od nej laxný prístup. Podľa § 11 ods. 8 Zákona č. 381/2001 Z.z., ak poisťovateľ neplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Navyše Zákon o PZP č. 381/2001 Z.z. aplikáciu § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevylučuje ani s použitím výkladových metód nemožno dospieť k opozitnému záveru. Ak by ustanovenie § 11 ods. 1 citovaného zákona sankcionovalo napr. za nesplnenie peňažnej povinnosti zo strany poisťovateľa, neexistuje zákonný predpoklad pre záver, v zmysle ktorého by sa nemalo sankcionovať ani omeškание s peňažným plnením podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Ako zákonné a spravodlivé rozhodnutie o

trovách konania je rozhodnutie, ktorým bola priznaná plná náhrada trov konania žalobcovi s prihliadnutím na povahu a okolnosti sporu, rozhodnutie záviselo od znaleckého dokazovania, osobné a sociálne pomery a situáciu strán sporu, zdravotné postihnutie žalobcu. Žalobca mal úplný úspech v ťažiskovej časti titulom náhrady škody, sťaženia spoločenského uplatnenia, úplný v časti výšky náhrady škody, úplný úspech v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania. Výška plnenia závisela od úvahy súdu. Nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy alebo znalečnej činnosti. Žiadal rozsudok Okresného súdu potvrdiť.

5. Okresný súd Zvolen vydal Doplnčiaci rozsudok 12C/30/2019-283 zo dňa 09.07.2021 kde priznal znalkyni Q.. O. F. za účasť na pojednávaní 18.05.2021 znalečné vo výške 53,11 EUR. Žalovaný bol povinný zaplatiť znalkyni Q.. O. F.V. znalečné vo výške 323,65 EUR do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

6. Žalovaný sa v podaní zo dňa 02.08.2021 vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu. Žalovaný v odvolaní voči Doplnčiacemu rozsudku zo dňa 09.07.2021, sp. zn. 12C/30/2019, zo dňa 02.08.2021 uviedol, že žiada rozhodnúť o trovách konania podľa úspechu a neúspechu v spore, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Žalobca žiadal Doplnčiaci rozsudok potvrdiť elektronickým podaním zo dňa 16.08.2021.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením č.k. 15Co/75/2021-322 zo dňa 16.02.2022, právoplatným 02.03.2022 rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku I v časti o uložení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 13.356,- EUR od 16.05.2019 do zaplatenia a 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 1.908,- EUR od 06.01.2021 do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia vo výroku III zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením, č.k. 15Co/76/2021-336 zo dňa 16.02.2022, právoplatný 02.03.2022 Doplnčiaci rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku II zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V zrušujúcom Uznesení Krajského súdu Banská Bystrica 15Co/75/2021-322 zo dňa 16.02.2022 uviedol, že dlžník sa dostane do omeškania vtedy, ak svoj dlh neplní riadne, t.j. neplní všetky náležitosti ustanovené o predmete, spôsobe, mieste splnenia toho, kto mal plniť alebo komu sa malo plniť a podobne a ak dlh nesplní včas, t.j. v určenom čase. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, veriteľ má požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je v ustanovení povinnosť zaplatiť poplatok z omeškania. Úroky z omeškania sa platia až do zániku pohľadávky splnením. V zmysle § 559 Občianskeho zákonníka (1) Splnením dlh zanikne. (2) Dlžník musí byť splnený riadne a včas.

Ak dlh nie je splnený riadne a včas, dochádza k omeškaniu dlžníka. V danom prípade je rozhodujúce, kedy nastala splatnosť záväzku. Splatnosť môže vyplývať z dohody strán, zo zákona alebo z rozhodnutia súdu, či iného orgánu verejnej moci. Preto je relevantná otázka, kedy mal žalovaný plniť. Do úvahy prichádza predovšetkým splatnosť vyplývajúca zo zákona. Občiansky zákonník v § 788 a nasl. upravuje poisťovnú zmluvu.

Ust. § 797 OZ upravuje všeobecne, že: (2) Právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť (poisťovná udalosť). (3) Plnenie je splatné do pätnástich dní, len čo poistiteľ skončil vyšetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Vyšetrenie sa musí vykonať bez zbytočného odkladu; ak sa nemôže skončiť do jedného mesiaca po tom, keď sa poistiteľ o poisťovnej udalosti dozvedel, je poistiteľ povinný poskytnúť poistenému na požiadanie primeraný preddavok. (4) Ak poistiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť.

Podľa § 789 ods. 2 OZ osobitný predpis môže ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnosť uzavrieť poisťovnú zmluvu (povinné zmluvné poistenie).

Takýmto predpisom je zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Občiansky zákonník predstavuje všeobecnú právnu normu. Vzťah zákona vymedzuje ust. § 1 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy. Poznámka odkazuje na Občiansky zákonník a zákon o poisťovníctve. Tzn., že ak zákon č. 381/2001 Z. z. neustanovuje inak, treba aplikovať osobitné predpisy, za ktoré v prípade poistenia predovšetkým treba považovať ustanovenia Občianskeho zákonníka § 788 a nasledujúce OZ, prípadne ďalšie ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak § 788 OZ neustanovuje inak.

Zákon č. 381/2001 Z. z. má právnu úpravu týkajúcu sa práv a povinností z tohto vzťahu, je teda voči Občianskemu zákonníku v postavení lex specialis.

Podľa § 11 ods. 6 cit. zákona poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti: a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené. Z citovaného ustanovenia vyplýva postup poisťovne. Žalovaný tak mal povinnosť predovšetkým do 3 mesiacov odo dňa oznámenia žalobcu o škodovej udalosti v zmysle písm. a) dokončiť vyšetrovanie, v ktorom zisťoval predovšetkým rozsah povinnosti plniť a v závislosti od týchto zistení vyplynula oznamovacia povinnosť, teda žalobcovi oznámiť výšku plnenia, ale iba za podmienky, ak bol nárok a rozsah preukázaný. Odvolací súd zdôrazňuje, že poškodený je povinný nárok na náhradu škody preukázať, pričom pod preukázaním nároku treba rozumieť povinnosť preukázať vznik škody, vznik poistnej udalosti, príčinnú súvislosť medzi poistnou udalosťou a vznikom škody a to, že ku škode došlo v čase trvania poistenia. Dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného, a to sa netýka iba základu samotného nároku, ale aj jeho výšky. Podľa § 15 ods. 1 náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

V zmysle § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

Pokiaľ poškodený neunesie v tomto smere dôkazné bremeno (písm. b), poisťovňa mu vysvetlí, prečo odmietla plnenie, resp. kde odmietla plniť z dôvodu nepreukázania rozsahu povinnosti, v rozhodovanom prípade to bola položka č. 255 súvisiaca s psychickými následkami po dopravnej nehode. Žalovaný mohol takto postupovať, nakoľko mal vážne pochybnosti o uplatnenom nároku vo vzťahu k priebehu nehody, keď poškodenie zdravia nebolo konštatované ani samotným žalobcom v protokole o nehode ani zo záverov PZ. Žalovaný tak splnil povinnosť uloženú v § 11 ods. 6 zákona. Ak mal pochybnosti o danom rozsahu plnenia, v súlade so zákonom odmietol plnenie v tomto rozsahu a pristúpil k vysvetleniu. Dôvody, pre ktoré žalovaný odmietol plniť, sú irelevantné a argumentácia žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu nie je relevantná. Žalovaný si svoje povinnosti splnil, preto sa nemohol dostať do omeškania.

Podľa čl. 2 CSP (1) Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. (2) Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. (3) Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

Ako správne argumentuje žalovaný, Najvyšší súd SR v obdobných veciach rozhodol rozsudkom zo dňa 22. 11. 2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017, rozsudkom zo dňa 26. 2. 2019, sp. zn. 1Cdo/212/2017, kedy vyslovil záver vo vzťahu k omeškaniu s plnením poisťovne. Okresný súd nerozhodol podľa očakávania v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, odklonil sa, pričom rozhodnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil. Podľa § 220 ods. 3 CSP platí, že ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Okresný súd takto nepostupoval, preto nemožno ani preskúmať úvahy súdu, ktoré ho k rozhodnutiu vo vzťahu k rozhodnutiu o povinnosti platiť úroky z omeškania viedli. Z tohto dôvodu ani strany nemohli patrične reagovať v prípadnom opravnom prostriedku.

Na doplnenie odvolací súd poukazuje na právnu úpravu v § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorej poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

V zmysle daného ustanovenia sa môže dostať žalovaný do omeškania len s predpokladmi súvisiacimi s doručením rozsudku a uloženou lehotou na plnenie.

K argumentácii žalobcu uvedenej vo vyjadrení vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. k včasnosti plnenia vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že tvrdené skutočnosti majú vplyv na žalobcovo dôkazné bremeno o preukázaní nároku a výšky, ktoré žalovaný vyhodnotil ako nedostatočné, preto odmietol plniť. K argumentu žalovaného vo vzťahu k dôkazu, ktorým sa preukazuje výška bodového ohodnotenia SSU, odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by sa mohlo vychádzať iba z lekárskej správy, išlo by o formalistický výklad. Nič nebráni strane sporu obrátiť sa na znalca na podanie znaleckého posudku. Q. Z. ho síce nazval ako odborné vyjadrenie, ale z obsahu je zrejmé, že ho podáva ako znalec so všetkými náležitosťami, obsahové vyjadrenie posudku nepochybne je znaleckým posudkom. Znalecký posudok možno považovať za vyšší štandard pri preukávaní nároku, ako lekársky posudok.

V § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. nie je výslovne uvedené, že náhrada za bolestné a SSU sa poskytuje (aj) na základe znaleckého posudku, v prípade nejasnosti a nezrozumiteľnosti právnej normy (napr. ak pripúšťa viaceré interpretácie), nie je možné odmietnuť náhradu na základe predloženého znaleckého posudku. Dané tvrdenie verifikuje taktiež rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 1.7.2010, sp. zn. 8Sžp/1/2010, podľa ktorého „(...) nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ľarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na ľarchu tvorcu právnej normy.“

Uplatnením nároku na náhradu škody na zdraví výlučne zo znaleckého posudku poškodený neporuší žiadne ustanovenie zákona č. 437/2004 Z. z., pričom jeho postup je súladný s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR. V zmysle ustálenej právnej doktríny nie je možné vychádzať z doslovného znenia zákona, ale naopak je nevyhnutné sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov materiálneho právneho štátu. Uvedené osvedčuje tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2011, sp. zn. 5Cdo/212/2010, podľa ktorého: „Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná. Nie je preto možné tolerovať orgánom verejnej moci (...) pri interpretácii zákonných ustanovení, prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti.“ Prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem vedie podľa názoru autora k nespravodlivému záveru a následnému porušeniu základných práv poškodeného.

Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne rozhodnutie o trovách vo vzťahu k úroku z omeškania. Žalobca s názorom žalovaného nesúhlasí, argumentuje dôvodovou správou ako aj komentárom k CSP, pričom opomína skutočnosť, že v danom prípade nejde vo vzťahu k úrokom z omeškania o situáciu, keď úspech vo veci, resp. výška plnenia závisí od znaleckého posudku, či úvahy súdu. To by sa týkalo len priznanej istiny, avšak nemožno to bez ďalšieho vztiahnuť na uplatnený nárok na úhradu úroku z omeškania, pretože plnenie úroku nezávisí od úvahy súdu. Ak žalobca odkazuje na komentár CSP, tak odvolací súd naň tiež odkazuje, keď „Zásada úspechu sa uplatní aj v otázke príslušenstva uplatneného nároku. Aby strane mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, je potrebné, aby bola plne úspešná aj v príslušenstve uplatneného nároku.“ (Š., Q., E., W., O., X., Q., W., O., X., I., Q., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: D. Z. O., 2016, 928 s.). Ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Nemôže teda úspech žalobcu v spore týkajúcom sa iba niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. Súd v takomto prípade rozhoduje dvoma samostatnými výrokmi.

Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. (teraz § 255 ods. 2 CSP) R 34/2005. Citovaný judikát je aplikovateľný aj v podmienkach CSP. Preto pri rozhodovaní o trovách konania ho okresný súd bude akceptovať.

9. V Uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/76/2021-336 súd uviedol, že podľa § 2 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch znalec vykonáva svoju činnosť pre zadávateľa za odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času (ďalej len "znalečné"); ak je zadávateľov viac, zodpovedajú za zaplatenie znalečného spoločne a nerozdielne.

Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že činnosť znalec vykonáva pre zadávateľa, ktorým je v danom prípade súd, činnosť vykonáva za odmenu a náhradu výdavkov, pričom ustanovenie upravuje

aj zodpovednú osobu za zaplatenie znalečného (nie náhrady trov konania) a takou osobou je zadávateľ, teda súd, nie neúspešná strana sporu.

Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom, že znalec má v konaní o náhradu trov postavenie procesnej strany a z tohto procesného postavenia pre neho vyplýva nárok na náhradu tých trov, ktoré mu vypracovaním znaleckého posudku vznikli. Ako bolo vyššie uvedené, má špecifické postavenie, ktoré mu vyplýva z dôvodu vykonania znaleckého úkonu podľa zákona č. 382/2004 Z. z., ktorý upravuje jeho postavenie ako aj nárok na odmenu, za ktorú zodpovedá zadávateľ. Súd preto musí na splnenie svojej povinnosti uložiť stranám zložiť preddavok a ak tento nepokryje výdavky znalca, musí ho uhradiť zadávateľ, keďže mu to priamo ukladá zákon, a to buď zo zloženého preddavku alebo z rozpočtových prostriedkov. Nie je pravda, že žiadne ustanovenie aktuálne účinného procesného predpisu takýto nárok (na náhradu trov voči strane sporu) znalca výslovne nevylučuje. Tento postup je priamo vylúčený v zmysle ust. § 2 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z..

Nemožno sa stotožniť ani so záverom, že Civilný sporový poriadok, ani zákon č. 382/2004 Z. z. a ani vykonávací vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 491/2004 Z. z. o odmenách, náhradách výdavkov a náhradách za stratu času pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, výslovnú úpravu náhrady výdavkov spojených so znaleckým dokazovaním neobsahuje. Ust. § 2 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z. má úpravu, ktorá upravuje, kto je povinný zaplatiť znalečné. Ust. § 3 upravuje, na čo má znalec nárok, jeho odmenu a výdavky, je potom zrejmé, po podaní vyúčtovania, akú náhradu požaduje (§ 3 ods. 8 cit. zákona).

Úprava náhrady výdavkov vyplýva aj z § 1 písm. a) Vyhl. č. 491/2004 Z. z., podľa ktorého Vyhláška ustanovuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času za znaleckú činnosť, tlmočnickú činnosť alebo prekladateľskú činnosť (ďalej len "činnosť") vykonávanú a) znalcom na základe zmluvy, ustanovenia alebo pribratia súdom alebo iným orgánom verejnej moci (ďalej len "znalečné"). V zmysle § 16 ods. 3 znalec podáva zadávateľovi vyúčtovanie znalečného spravidla spolu so znaleckým úkonom. Daná právna úprava koreluje s ust. § 260 CSP, ktoré ustanovenie upravuje, že v prípade nariadenia znaleckého dokazovania pri rozhodovaní o náhrade výdavkov spojených s vykonaním tohto dôkazu odkazuje na osobitný predpis, a to zák. 382/2004 Z. z., ktorý upravuje, že za úhradu výdavkov zodpovedá zadávateľ, teda súd, nie strana sporu, pretože v tomto prípade sa znalci nepriznávajú nárok na náhradu trov konania, ale na znalečné podľa osobitného predpisu.

V tejto súvislosti odvolací súd odkázal na komentár CSP Š., Q., E., W., O., X., Q., W., O., X., I., Q., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: D. Z. O., 2016, 952 s., resp. priamo na znenie § 260, ktoré za uvedením paragrafu v zátvorke uvádza pojem „znalečné“. Komentár na str. 953 výslovne uvádza, že výdavky spojené so znaleckým dokazovaním pozostávajú v súlade s ustanovením § 2 ods. 4 zákona o znalcoch tlmočníkoch z viacerých položiek, na ktoré má znalec nárok, pričom ide o odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času (ďalej len znalečné). Komentár uvádza taktiež, že znalec má nárok na znalečné, aj keď si ho neuplatnil osobitným návrhom, predpokladom však je, že znalec znalečné vyúčtoval, pričom pri rozhodovaní súdu je nevyhnutné, aby disponoval skutkovým podkladom pre vydanie rozhodnutia o priznaní výšky náhrady spojenej so znaleckým dokazovaním. Pre vyúčtovanie CSP neupravuje žiadnu lehotu a znalec ho môže vykonať najneskôr do vydania rozhodnutia súdu o trovách konania.

Súd v napadnutom rozhodnutí žalovanému neuložil povinnosť znalkyni zaplatiť trovy znalkyne, ale znalečné, ktorý pojem je jednoznačne definovaný, a to rozdielne od pojmu trov konania.

Odvolačný súd daný výrok zrušil, pretože v časti zrušil aj rozsudok vo veci samej a súvisiaci výrok o trovách konania. O tom, ktorá strana sporu a v akej výške bude povinná nahradiť trovy vzniknuté štátu, bude závisieť od výsledku konečného rozhodnutia vo veci samej.

10. Žalobca na pojednávaní dňa 31.05.2022 si uplatnil 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 13.356,- EUR od 16.05.2019 do zaplatenia žalovaným 17.06.2021, 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 1.908,- EUR od 06.01.2021 do 17.06.2021. Predložil doklad, že suma 15.264,- EUR bola poukázaná 17.06.2021, na účet žalobcu nabehla dňa 18.06.2021.

Žalobca na pojednávaní poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov, a to konkrétne Krajského súdu v Žiline z 29.10.2020, sp. zn. 10Co/78/2022, kde v skutkovo obdobnej právnej veci súd vyslovil, že žalovaná ako poisťovateľ je v zmysle Zákona 381/2001 Z.z. rovnakým dlžníkom ako každý iný subjekt. Žalovanému vzniká povinnosť podľa § 11 ods. 4 prvá alinea Zákona 381/2001 Z.z.. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23Co/13/2020 zo dňa 26.01.2021 kde daný odvolací súd hodnotil postup poisťovne, ktorý je formalistický. Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí, č.k. 9Co/5/2021 zo dňa 25.02.2021 sa zaoberal otázkou úrokov z omeškania poisťovateľa. V danom prípade si právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 citovaného

zákona voči poisťovni, preto nie je na mieste aplikovať ustanovenie § 11 ods. 7 po spojke. Ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona zakladá špeciálnu úpravu platenia úrokov z omeškania vo vzťahu k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 1 ods. 7 citovaného zákona. Pokiaľ poisťovňa neplní svoje záväzky riadne a včas, neposkytne poistné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania čo znamená právo popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona nezbavuje povinnosť poisťovne platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovedná za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Krajský súd v Banskej Bystrici poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu 3Cdo 145/2017, rozhodovacia prax nie je jednotná.

11. Žalovaná na pojednávaní dňa 31.05.2022 žiadala príslušenstvo pohľadávky zamietnuť. Poukázala na rozhodnutia Najvyšších súdov 3Cdo 145/2017 a 1Cdo 212/2017 s tým, že Krajský súd Banská Bystrica sa jednoznačne vyjadril k úroku z omeškania. Uviedla, že podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak rozhodnutie bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

12. Súd v súlade s § 204 Civilného sporového poriadku oboznámil potvrdenie banky o zaplatení 15.264,- EUR, ktoré boli poukázané 17.06.2021, nabehnuté na účet žalobcu 18.06.2021.

13. Krajský súd v Banskej Bystrici o odvolaní žalovaného do úrokov z omeškania rozhodoval dňa 16.02.2022.

14. Okresný súd Zvolen je viazaný zrušujúcimi Uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.02.2022. Argumentácia žalobcu, že iné krajské súdy v obdobných veciach vyslovili iný právny názor na vec, a to v prípade náhrady škody, sťaženia spoločenského uplatnenia z poistnej udalosti priznať úroky z omeškania, súd rozhodnutiami iných krajských súdov nie je viazaný, nakoľko je viazaný rozhodnutím v konkrétnej veci, rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, avšak po rozhodnutí krajského súdu, vyššia súdna inštancia - Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Cdo 225/2021 zo dňa 27.04.2022 ustálil, že v nároku žalobcu spočívajúceho v priznaní úroku z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 11 ods. 6 a 7 Zákona 381/2001 Z.z., kde žalobca uplatnil nároky za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, žalobca riadne preukázal, žalovaná bola povinná prešetrenie poistnej udalosti ukončiť a poskytnúť žalobcovi plnenie do troch mesiacov. Keďže tak neučinila, dostala sa do omeškania. Suma 15.264,- EUR bola uhradená žalobcovi na účet dňa 18.06.2021.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal, na základe ústavnej sťažnosti žalobcu, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, na Nález zo dňa 14.10.2021, sp. zn. III US 214/2020 kde konštatoval, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.02.2018, sp. zn. 1Cdo 212/2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného dôvodu Ústavný súd SR tento rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd konštatoval, že vzťah poškodeného a poisťovne je vzťahom osobitným, ktorého podstatou je verejnoprávna potreba náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Pokiaľ ide o otázku odkedy má žalobca nárok na úrok z omeškania z dôvodnej mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatnenej istiny, súd nepovažoval za správny gramatický výklad ustanovenia § 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení ponúknutý všeobecnými súdmi, podľa ktorého sa poisťovňa dostala do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania až potom ako jej bol doručený rozsudok v spore, v ktorom vystupovala ako žalovaná, pritom tento rozsudok stotožnili s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 o Povinnom zmluvnom poistení. Podľa názoru Ústavného súdu SR, poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostala do omeškania bezprostredne po tom ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca pri pohľadávkach vzniknutých z ublíženia na zdraví, oproti iným škodám, sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, že by jeho omeškание a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. Naopak, účelom Zákona o povinnom zmluvnom poistení je zlepšiť postavenie poškodeného, aj na

tom účel zákonodarca vykreditoval osobitný, priamy, žalovateľný nárok poškodeného voči poisťovateľovi bez potreby žalovať aj škodcu. Výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. Podľa Ústavného súdu SR, Najvyšší súd SR tiež pochybil, keď pri svojom výklade nezohľadnil relevantné únieové predpisy, Smernicu Európskeho parlamentu a rady 2000/26/ES, neskôr nahradenú Smernicou Európskeho parlamentu a rady č. 2009/103/ES.10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, viazaný právnym názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v Náleze a § 134 ods. 1 Zákona o ústavnom súde, Zákon č. 314/2018 Z.z., po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo vydané rozhodnutie (§ 424 CSP) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné. V dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Dovolací súd posudzoval podané dovolanie podľa jeho obsahu. Z obsahu formulácie dovolania v danom prípade usúdil, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, a to aké sú dôsledky omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení a či je možné na toto omeškanie aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Dovolací súd uviedol, že táto otázka v čase podania dovolania 14.07.2017 riešená nebola. Ústavný súd SR Nálezom zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ktorý po právnom posúdení dovolateľ nastolenej otázky dospel k záveru, že poisťovňa sa dostala do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom ako si sťažovateľ voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 Zákona o povinnom zmluvnom poistení, ani nie po tom ako uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6 a 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení, ale až po tom ako jej bol doručený rozsudok v spore. Ústavný súd SR dospel k záveru, že Najvyšší súd SR ním zvolenou interpretáciou rozhodných ustanovení Zákona o povinnom zmluvnom poistení ako i Občianskeho zákonníka porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy ako i článok 6 Dohovoru). Hoci právo na spravodlivý proces by vo všeobecnosti nemalo mať ambície zasahovať do hmotného práva. Najvyšší súd SR rešpektuje Ústavný súd SR v jeho snahe o hodnotovo orientovaný výklad práva. Najvyšší súd SR nemohol postupovať inak, hoci Ústavný súd SR nie je ďalším stupňom sústavy všeobecných súdov. Najvyšší súd je jeho zrušujúcim rozhodnutím a právnym názorom viazaný. To vyplýva z § 134 Zákona o ústavnom súde ako i zo samotnej podstaty princípu kasácie v právnom poriadku. Ústavný súd v zrušujúcom Náleze dospel pri zohľadnení systematickej a teologickej metódy výkladu ustanovení § 11 ods. 6 a 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení k právnemu záveru, že poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov za šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplatu žalovanej náhrady skutočne došlo. Pri aplikácii vyššie uvedeného právneho názoru Ústavného súdu SR na posudzovaný prípad dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie je dôvodné. Odvolací súd vychádzal pri svojom právnom posúdení vzniku nároku na úroky z omeškania z právneho názoru, podľa ktorého patrí žalobkyni príslušenstvo z priznanej pohľadávky až do momentu ako jej bol doručený rozsudok v spore, v ktorom vystupovala ako žalovaná, pričom tento rozsudok stotožnili s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Tento právny názor vo svetle Nálezu Ústavného súdu SR nemožno považovať za správny. Z týchto dôvodov Najvyšší súd SR zrušil rozsudok odvolacieho súdu v častiach týkajúcich sa príslušenstva priznaných pohľadávok v druhom a treťom výroku podľa § 449 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vrátil na ďalšie konanie. Povinnosťou odvolacieho súdu bude rozhodnúť o príslušenstve súdom priznaných pohľadávok s ohľadom na právne závery Ústavného súdu SR vyslovené v Náleze v 20. Podľa § 455 Civilného sporového poriadku, ak rozhodnutie bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súdu prvej inštancie, odvolací súd, sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu.

Okresný súd Zvolen vzhľadom na uvedené rozhodnutie zaviazal žalovaného na zaplatenie 5 %-ného úroku z omeškania ročne zo sumy 13.356,- EUR od 16.05.2019 do 17.06.2021, 5 %-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 1.908,- EUR od 06.01.2021 do 17.06.2021 od momentu kedy žalovaný mal povinnosť plniť z pôvodne uplatnenej sumy až do zaplatenia 17.06.2021 a od momentu kedy bola znaleckým posudkom ustálená vyššia suma až do momentu zaplatenia.

Okresný súd Zvolen v tomto rozhodnutí rozhodol o trovách konania v súlade s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1, 3 Civilného sporového poriadku, vzhľadom k tomu, že žalovaná pohľadávka bola zaplatená žalovaným. Predmetom odvolania bol úrok z omeškania, o ktorom súd rozhodol v zmysle posledného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súd

preto rozhodol o trovách konania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi, ako plne úspešnému účastníkovi, trovy prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 percent.

Vzhľadom na zrušujúce Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, č.k. 15Co/76/2021-336 v súlade so Zákonom 382/2004 Z.z., Vyhláškou 491/2004 Z.z. a stanoviskom Krajského súdu Banská Bystrica rozhodol, že žalovaný ako neúspešný účastník je povinný nahradiť trovy konania štátu, Okresnému súdu vo Zvolene, vo výške 323,65 EUR do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok); ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 ods. 1 CSP).